

Només el 15% no es passen mai al castellà

Es calcula que un 15% dels catalanoparlants no canvien mai de llengua. Una xifra baixíssima si es té en compte que més del 90% de la població l'entén –o com a mínim quan se li pregunta en una enquesta diu que l'entén– i, per tant, no hi hauria d'haver problemes de comunicació. L'Enquesta d'Usos Lingüístics 2003, xifrava en un 14,3% les persones que

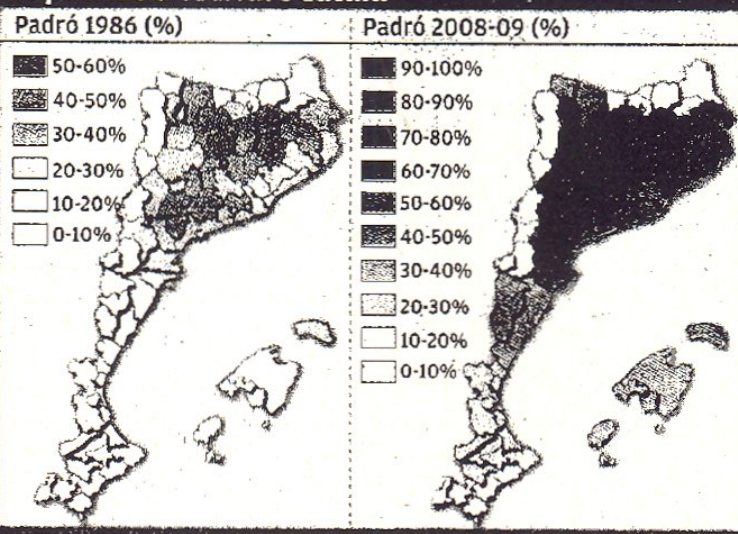
mantenien el català encara que li contestessin en castellà, però en la del 2008, es baixava fins al 12,2%. Curios és que en el cas de les dones en totes dues enquestes es mantienien en el 13,5%, però els homes van passar del 15% el 2003 al 10,6% al cap de cinc anys. Pel que fa a franges d'edat, els més conscienciats amb la necessitat de mantenir la llengua pròpia

són en tots dos casos els de 65 anys o més (més del 18%), mentre que els que menys ho estan són els que tenen entre 30 i 44 anys (només entre el 9 i el 12%).

Si en cinc anys es va reduir el col·lectiu dels que mantenen sempre la llengua catalana, va créixer el dels que mai s'adrecen a ningú en català: el 5% el 2003 va passar a un 6,3% al 2008.

FONT: EL BAROMETRE DE LA COMUNICACIÓ I LA CULTURA / INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS

Capacitat d'escriure català

millorar

que ve d'antic" i situa la clau en la necessitat d'unes "regles del joc que fessin normal la presència del català". "Com a llengua mitjana que és, per condicions demogràfiques, –afegeix– hauria de tenir una producció tecnològica, editorial i cinematogràfica més àmplia. No més cal que cadascú es miri el que té al rebost de casa". I posa l'exemple que al mercat hi ha més productes etiquetats en portuguès que no pas en català.

Escola i mitjans

Boix considera que per aconseguir un trilingüisme (català, castellà, anglès) hi han de jugar l'escola, els mitjans de comuni-

cació i també les actituds en la vida quotidiana. "És evident que en l'àmbit privat cap govern pot intervenir –indica– i la solució no és fàcil". Com Pradilla, exposa que cada vegada hi ha el que es pot dir "més lleialtat lingüística", tot i els hàbits de convergència cap al castellà, en una conversa al forn, al parc o al pati de l'escola encara guanya la partida. Els resultats d'habilitats comunicatives, però, haurien de ser un element a favor de la normalització: "És positiu que la immensa majoria de població entengui el català i, per tant, si algú manté la seva opció de parlar en català no ha de significar cap problema".

Pradilla, director de CRUSCAT, que fa recerca sobre la situació de la llengua des de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), defensa que les polítiques lingüístiques s'han d'abocar ara a fer del català una llengua que actui com a nexa comunicatiu. El càlcul és fàcil: "Si sabem que el 95% l'entén, canviar al castellà per mantenir una comunicació només hauria de passar en el 5% dels casos".

Mantenir la guàrdia

Així, els experts avalen el paper dels mitjans de comunicació, el dels mateixos catalanoparlants en l'ús quotidià i també el de l'escola com a elements de difusió de la llengua pròpia. Pradilla té clar que cal proveir els alumnes de coneixements més sòlids perquè és l'única manera de fer-la una llengua còmoda, útil i necessària. "La batalla en l'ensenyament no pot defallir –subratlla–. Si en algun moment s'oblidés l'escola es perdria ús al carrer". ■